

ת"פ 25739/11/13 - מדינת ישראל נגד אבירם זגורו

בית משפט השלום באילת

ת"פ 13-11-25739 מדינת ישראל נ' זגורו

בפני כבוד השופט יוסי טופף

המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוז עדן שחר ועו"ד איציק אלפסי
נגד
הנאשם: אבירם זגורו (עוצר)
ע"י ב"כ עוז נמרוד אבירם

הכרעת דין

כתב האישום ותשובה הנאשם

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום, שמנוה שלושה אישומים, כדלקמן:

1.1 לפי האישום הראשון, בתאריך 19.7.2013 בשעה 04:43 בקרוב, הגיע הנאשם לבית עסק בשם "פיצה פרש בארי" בטילת באילת (להלן: "**בית העסק**"). במקומ התגלו ויכוח בין המוכר, מר ב' ס' (להלן: "**המתלון**"), לבין סירובו של הנאשם לשלם את מלאה התמורה עבור בקבוק בירה שהקנה למקום. הנאשם איים בפגיעה בגופו ובפרנסתו של המתלון באומרו: "צא החוצה אם אתה גבר... מחר אתה לא עובד פה"; וכן: "לא רצח שתעבד יותר בטילת ואני מחליט פה לא אתה ולא בעל הבית שלך. אם אתה מתקשר למטריה אתה תמות". בנוסף לכך, תקף הנאשם את המתלון, בכר ש אחוז בעורפו פעמיים וניסה למשוך אותו אל מחוץ לבית העסק. המתלון סירב לצאת, השתחרר מהחזית הגרמנית, ונטל לידי סיכון כדי להגן על עצמו. הנאשם בתגובה עט במטלון, חבט בו עם בקבוק מהחזית השני, זרק חפצים לעברו והנחת מכת אגרוף בפניו. המתלון ניסה להימנע מעימות עם הנאשם שאחז בידו, זרק חפצים לעברו והנחת מכת אגרוף בפניו. המתלון ניסה להימנע מעימות עם הנאשם ופנה לעבר המטבח שבבית העסק. הנאשם הלך אחריו, והכה אגרוף בפניו. במהלך האירוע, הטרף אדם נוסף, שזיהותו אינה ידועה למאשימה, וזרק חפצים לעבר המתלון. אדם אחר שנכח במקום, ניסה למנוע מהמעורב את המתלון, בכר שמשך אותו לכיוון היציאה מבית העסק.

לאור זאת, הנאשם הוגש בגין עבירות של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); אויומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין והנהגות פרועה במקום ציבורי, לפי סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין.

עמוד 1

1.2 לפי האישום השני, בתאריך 19.7.2013, בעקבות אירועי האישום הראשון, הובא הנאשם לבית המשפט, במסגרת הליך מעצר מ"י 38733-07-13, וושחרר בתנאים מגבלים, שככלו: הרחקה מאזור הטטיילת באילת במשך 10 ימים ואיסור יצירת קשר עם מי מהזרים בפרשה (להלן: "ההוראה החוקית"). הנאשם חתום על התcheinבות בסך 10,000 ₪, להבטחת עמידתו בתנאי השחרור.

ביום 24.7.2013 בשעה 04:15 בקרוב, הפר הנאשם את ההוראה החוקית, בכך שיחד עם אחר שזהותו אינה ידועה למשימה, הגיע לבית העסק, אמר לאחר "זה זה", והציבע על המטלון. הנאשם אמר למטלון "בוא לפה"; ובהמשך אמר: "קודם כל אנחנו צריכים להתחשב".

בשל כך, הנאשם נטען בביצוע עבירה של הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם, לפי סעיף 28(ב) לחוק העונשין.

1.3 לפי האישום השלישי, הנאשם הפר את ההוראה החוקית, בכך שבתאריך 22.7.2013 בשעה 23:00 בקרוב הגיע לטטיילת באילת; ובתאריך 24.7.2013 בשעה 19:05 בקרוב, הגיע לטטיילת באילת, בקרבה למילון "רימונים". בשל כך, הנאשם נטען בביצוע שתי עבירות של הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם, לפי סעיף 28(ב) לחוק העונשין.

2. הנאשם כפר בביצוע העבירות שייחסו לו באישום הראשון. הנאשם אישר, באמצעות בא-כחו, שנכח במקום ובמועד המפורטים, ורכש בבית העסק בקבוק בירה, תמורה שלם 11 ₪ במקומ 12 ₪, מכיוון שהוא חסר לו שקל אחד. הנאשם מסר שהוא עבד בקרבת מקום, בבאסתה סמוכה, וניסה להסדיר את תשלום החוב עם המטלון. הנאשם אישר כי על רקע הדברים פרץ ויכוח בין לבין המטלון, אך הכחיש שאיים או אמר את האמירות שייחסו לו. הנאשם הודה שנגע בעורפו של המטלון, אך לא כמעשה תקיפה. נטען כי המטלון תקף את הנאשם תוך שימוש בסיכון שלא לשם הגנה עצמית, והשליך לעברו חפצים שונים, בעוד שהנתגשם ניסה להתגונן מפניו. הנאשם לא שאל כי חבט בפניו של המטלון במהלך הקטטה, מהטעם שביבש לנטרל את הסיכון מהסיכון שהחזיק המטלון. הנאשם מסר כי עוברי אורח הפרידו בין לבין המטלון.

הנתגשם הודה בביצוע העבירה נשוא האישום השני. הנאשם ציין שהגיע ביום 27.7.2013 עם אחר לבית העסק, כדי לרכוש פיצה מהמטלון והכחיש את האמירות שייחסו לו.

בהתיחסו לaiishom השלישי, הכחיש הנאשם כי ביום 22.7.2013 היה בטטיילת באילת, אך אישר כי ביום 24.7.2013 שהה בטטיילת כדי להביא ציוד ומוצרים ל"בסטה" שבה עבד.

תמצית פרשת התביעה

3. במסגרת פרשת התביעה נשמעו העדויות הבאות:

3.1 המתלון מסר שבמועד האירוע הועסק כಚיר בבית העסק. ביום 19.7.2013 בסמוך לשעה 04:00, הגיע הנואם, הוציא בקבוק בירה מהמקרר, שניצב מחוץ לבית העסק, וזרק חלק מההתמורה על הדלפק. המתלון אמר לנואם שהוא אינו מוכר אלכוהול לאחר השעה 23:00 למי שאינו ישב סביב שולחן ובכל מקרה חסר כסף. הנואם השיב למתלון "זהה המצב" ו"תעשה מה שאתה רוצה". המתלון מסר שאמר לנואם: "בסדר, עכשו אתה מסטול, אני אדבר עמך בעל הבית מחר והוא יפותר את הבעיה". הנואם בתגובה אמר למתלון שהוא עוד לא שתה וזה הבקבוק הראשון שלו. המתלון ביקש מהנואם להחזיר את הבקבוק למקום, אך הוא סירב ואמר למתלון: "בוא צא החוצה נראה אם אתה גבר", ובהמשך אמר לו: "תצא איפה שאין מצלמות", קיליל וצעק על המתלון באומרו: "אתה ערבי ואני לא רוצה שתתברר מה אתה וזה היום האחרון שלך בטילת", אם תישאר פה עוד יום אחד אתה תموت ואני מחליט פה, לא אתה ולא בעל הבית שלך". לדברי המתלון, הנואם נכנס לבית העסק, תפס אותו בחולצתו ודחף אותו. בהמשך, ניסה למשוך אותו אל מחוץ לבית העסק וזרק לעברו פותחן של בירות ובקבוק בירה שנפל ונשבר. המתלון מסר שבתגובה לכך, זרק לעבר הנואם וחבריו שהו עמו, כף של פיצה ("שפכטל") ומלקחים, אך הם לא פגעו בהם. המתלון רצה להזעיק את המשטרה ולדבריו הנואם אמר לו: "אם תתקשר למשטרה אתה תموت". בהמשך, הנואם וחבריו שעמו זרקו חפצים לעבר המתלון. המתלון נטל לידי סכין מהדלפק, כדי להגן על עצמו. אחד מחברי של הנואם זרק לעבר המתלון קנקן זכוכית שהכיל מים וגודג בראשו. בהמשך, כך על פי המתלון, חזר הנואם לבית העסק והכה אותו במכות אגרוף. המתלון ברוח לתוך המטבח כדי להתקשר למשטרה, והנאם וחבריו המשיכו לשבור דברים בתוך בית העסק. עם הגעת המשטרה, שני חברי של הנואם ברחו והנאם עוכב. לדברי המתלון, במהלך האירוע, נכח בבית העסק עובד נוסף ווסף שלא עשה דבר והתכוון להתקשר לבעל הבית ולעובד אחר. לאחר האירוע, הובא המתלון לחדר המיון לצורך טיפול בפציעת בראשו כתוצאה מפגיעה קנקן הזכוכית והאגורופים.

המתלון מסר כי לאחר שבעה, ביום 24.7.2013, הגיע הנואם בלילו לחבר לבית העסק. החבר הצביע לכיוונו ואמר "זה זה". החבר שאל את הנואם: "זה הבוחר?" בהתייחסו אליו, ולאחר שהנאם השיב לו בחשוב, אמר לו: "בוא נתיחסנו איתם עכשו". הנואם השיב לחברו באומרו: "עוזב אותם נתחשבן איתם אחר כך מחוץ לעבודה", והפנה לכיוונו מבטים מפחידים. הנואם קנה פיצה והשניים עזבו את בית העסק.

3.2 מר אלכסי סטפננקו (להלן: "**אלכסי**"), שעבד באותו הלילה עם הנואם בבית העסק, מסר שב��ביבות השעה 6-5 בבוקר הגיע הנואם וביקש לרכוש בירה. לדבריו, הנואם והמתלון התווכחו כי לנואם היה חסר שקל. אלכסי שמע את הנואם מכנה את המתלון "ערבי", קלל אתamo ונראה היה שהוא רצה להזכיר את המתלון. אלכסי מסר ששמע רעש של שבירת בקבוק על הראש וראה שהמתלון החזיק סכין. אנשים נוספים, שלא היו קשורים, זרקו דברים. במהלך העדות רענן זכרו של העד, באמצעות הودעה שנגבהה ממנו, והוא הוסיף כי הנואם סטר למתלון. לדבריו, המתלון ביקש ממנו להזעיק משטרת ולהתקשר לאלייב, אחראי המשמרת במקום, ובעקבות כך הגעה המשטרה למקום. העד מסר שהוא נפגע מזכוכיות. אלכסי זיהה את עצמו, המתלון והנאם בסרטון שתיעד את האירוע (**ת/1**), והצביע על הנואם בעת שנכנס לבית העסק וזרק בקבוק בירה לעברם.

3.3 השוטר תומר מרציאנו (להלן: "מרציאנו"), מסר בעדותו כי ביום 22.7.2013 בשעה 10:23 (המועד הראשון באישום השלישי), הגיע עם השוטרת לינוי, לטיילת באילת, בעקבות דיווח שהתקבל מאילן, אביו של הנאשם, אודותILD שנעולם בטיילת. מרציאנו מסר כי ראה את אילן ליד דוכן גלידה, ואת הנאשם, אשר היה מוכר לו מאירועים קודמים, עומד ליד עמדת פופקורן במקומו. הנאשם בירך אותו לשalom ושאל לשומו. בהמשך, לינוי עדכנה אותו כי למייטב ידיעתה הנאשם מורהק מהטיילת לפי צו בית משפט. בשל כך חזר למקום, אך הנאשם הספיק לעזוב. לדבריו, בשובו לתחנת המשטרה, כעבור כ-20 דקות, רשם מזכיר על המפגש עם הנאשם.

3.4��ין מג"ב, נתן אל שלמה (להלן: "שלמה"), התייחס בעדותו לאישום הראשון ומסר כי ביום 19.7.2013 התקבל דיווח על קטטה בחוף "הנין ביז". כשהגיע למקום הבchin בהמולה ובויכוח בין מוכר שהוא בבית העסק וצעק בהיסטוריה שתקפו אותו ושברו לו דבר מה על ראש לבש חולצה לבנה וצעק לעבר המוכר: "יא ערבי מסריך" ואימם להכותו. העד הצבע על הנאשם כמי שתקף ונעצר על ידי המשטרה.

4. המאשימה הגישה את הראיות הבאות:

4.1 סרטון מזירת האירוע, אשר תועד באמצעות מצלמת אבטחה במקום (**ת/1**) ודו"ח צפיה (**ת/2**).

4.2 הودעת הנאשם מיום 19.7.2013 בשעה 09:04 (**ת/4**), במסגרת מסר שהגיע לבית העסק כדי לקנות בירה, התבקש לשלם 12 ₪, אך שילם 11 ₪, וامر לIClient (המתלון) שיביא לו שקל נוספת מאוחר יותר. המתلون מצדו דרש את מלאה הכסף או שה הנאשם ישיב את הבירה למקום. השניים החלו להתווכח, המתلون יצא סכין ואיים לדקוקו אותו. הנאשם מסר כי בתגובה, זרק על המתلون תפוז מסלולת תפוזים שהייתה במקום. לבסוף, הגיעו אנשים והפרידו ביניהם. הנאשם מסר שהגיע לבית העסק לבדו, והכחיש כי איים או הכה את המתلون או זרק עליו בקברוק. לדבריו, במהלך אותו הלילה שתה 8 כוסות וודקה, אך בעת מסירת הودעתו הוא לא היה שיכור.

4.3 הודעת הנאשם מיום 24.7.2013 בשעה 19:59 (**ת/9**), במסגרת אישר שבויים 24.7.2013 הגיע לטיילת באילת, על אף שהוא מודיע לכך שבית המשפט הוציא נגדו צו הרחקה מהטיילת במשך 10 ימים החל מיום 19.7.2013, והסביר כי הגיע למקום רק כדי להביא סchorah לעבוד שלו בבסטה. הנאשם הביע צער על המעשה.

4.4 הודעת הנאשם מיום 25.7.2013, בשעה 12:20 (**ת/6**), במסגרת אישר שבויים 24.7.2013 בשעה 5:00 הגיע לבית העסק, קנה פיצה ועזב את המקום. לדבריו, לא איים על איש. לשאלה מדוע הגיע דווקא באותו בית עסק, השיב הנאשם כי אין בטיילת מקום אחר לקנות פיצה ואישר כי הגיע למקום על אף שהוצאה נגדו צו הרחקה. הנאשם הודה שעשה טעות, אך שאל כי איים על המתلون.

הנאשם אישר כי ביום שקדם למועד מסירת הודעה הוא נחקר על הפרת צו הרחקה, והוסיף: "ואלק לא בכונה, מצטער". בהתייחסו לאיור האישום הראשון, מסר הנאשם כי המTELון זרך עליו סcin שלא פגעה בו, תפס סcin נוספת ו אמר לו שיש לו משפחה של ערבים והם ירצו אותו.

4.5 הוודעת הנאשם מיום 18.9.2013 שעה 13:39 (**ת/8**), במסגרתה הבהיר כי ביום 22.7.2013 הגיע לטילת באילת.

4.6 דז"ח עימות שנערך בין הנאשם לבין המTELון, מיום 25.07.2013 (**ת/5**), במהלך טען המTELון כי הנאשם זרך עליו בקבוק בירה, פותחנים וקנקן גזר וכתוואה מכך נגרמו לו סימנים. המTELון מסר שללאחר שהנאשם תקף אותו, תפס סcin ונכנס לתוך המטבח; הנאשם נכנס לתוך בית העסק וזרק עליו דברים לתוך המטבח. הנאשם טען מצדו כי המTELון זרך עליו סcin ולאחר מכן "הרים הרבה". המTELון טען שהנאשם משקר וכי הוא אמר לו שהוא לא רוצה שהTELון ישאר בבית העסק משום שהוא ערבי וככל שיישאר יומם נוסף, העסק יסגר. לדברי המTELון, כאשר הנאשם שמע שהוא התקשר למשטרה, הוא נכנס לבית העסק וניסה לקחת את המצלמות.

4.7 הוודעה מטעם טל ויצמן מיום 25.07.2013 שעה 18:08 (**ת/3**), המשמש כתכנאי מחשבים בחברת מרקוטק, אשר מסר כי לביקשת בעל העסק, הוא הorie את סרטוני מצלמת האבטחה מהמועדים הרלוונטיים בימים 19.7.2013 ו-24.7.2013. התיעוד הועבר להחן ניד, ללא עERICA או שינוי, ולאחר מכן נמסר למשטרה.

4.8 פרוטוקול דיון מיום 19.7.2013 בהליך מעצרו של הנאשם - מ"י 38733-07-13 (**ת/10**), בתומו שוחרר בתנאים מגבלים שככלו הרחקה מאזור הטילת למשך 10 ימים (עד ליום 28.7.2013), מעצר בית מלא עד ליום 21.7.2013 בכתובות נביות 5 אילת, ואיסור יצירת קשר עם מעורבים בפרשה. הנאשם נדרש להחותם על ערבות עצמית בסך ₪10,000.

4.9 דז"ח פעולה של השוטר יורם יאדגרי מיום 24.07.2013 (**ת/11**), בו רשם כי במהלך משמרות עם השוטר מתן ניגי, סייר בטילת באילת והבחן בגיןם ליד בסטה של פופקורן, מול מלון רימונים נפטון. יאדגרי פנה לננאם והנ"ל הזדהה בשמו: אבירם זגור. השוטר יאדגרי ציין כי בתחילת המשמרות קרא מייל בקשר לצו הרחקה של הנאשם מהטילת ולכן עיכב את הנאשם לתחנת המשטרה. ציין כי בדרכם למשטרה, הסביר הנאשם כי הגיע למקום כדי להביא סchorה לחבר.

4.10 דז"ח פעולה של השוטר מתן ניגי מיום 24.07.2013 (**ת/12**), בורשם כי באותו היום בשעה 19:05, במהלך סיור רגלי באזור הטילת עם השוטר יאדגרי, הם עצרו ליד הנאשם, בעניינו קיבלו דיווח בתחילת המשמרות כי הוא מוחץ מהטילת עד לתאריך 29.7.2013. נרשם כי השוטר יאדגרי הודיע לננאם על עיכובו בשל הפרת צו הרחקה מאזור הטילת.

תמצית פרשת ההגנה

5. במסגרת פרשת ההגנה נשמעו עדויותיהם של הנאשם ואביו:

5.1 הנายน מסר בעדותו שיש לו בסטה בטילת באילת, וביום 19.7.2013 הגיע לבית העסוק, לפקח בקבוק בירה ושילם 10 או 11 ₪, כשלדבריו זהו המחיר שבעל העסק גבה מעובדי הטילת. הנאשם מסר שהמתلون היה אז עובד חדש והם החלו להתוכוח ולקלל אחד את השני. הנאשם טען שהמתلون זרק עליו "גלגולת של הפיצה", ובמהמשך הם החלו להכות אחד את השני, لكller זה את זה והמתلون נניף סcin. הנאשם חחש כי זרק בקבוק וצין שהוא "מסטול", משומש ששתה כ- 9-8 כוסות של וודקה עם רד בול. במהלך העדות, הוצג לנายน סרטון האירוע (ת/1), והוא מסר: "לפי מה שראיתי זרקתי בקבוק בירה, אבל היה לו סcin ביד אבל רציתי להגן על עצמי". הנאשם הוסיף שיתכן ונתן למאתلون "בעיטה כי הייתה לו סcin", וזאת מפני שהוא מסטול ולאפחד מהסcin. הנאשם מסר כי לאחר מכן שוחרר למעצר בית לשאר 5 ימים והורחק מהטילת, אך למרות זאת הגיע לטילת, כך למשל ביום 24.7.2013, קנה פיצה בבית העסוק, מבלי שפגש או דבר עם המתلون, ולאחר מכן הלך להביא סחרורה לבסתה שלו, ושב לבתו. הנאשם הודה בטעותו. הנאשם גרס כי לא פגש את השוטר מרציאנו בטילת.

5.2 מר אילן זגורו (להלן: "אילן"), אביו של הנאשם, מסר בעדותו כי לפני כשניות בסביבות השעה 00:10-11:00 בבוקר, בעודו לבדו בסטה שלו שבטיילת, ראה ילד קטן בלבד בוכה בטילת. אילן הרים את הילד והתקשר למשטרת. בעבר זמן מה, אמרו צאה ממלון סמוך והשוטרים מסרו לה את בנה.

גדר המחלוקת

6. הנאשם הודה כאמור בביצוע העבירות שייחסו לו באישום השני ובחלקו השני של האישום השלישי. לשיטת המאשימה, היא הינה בפני בית המשפט תשתית ראייתית מספקת להרשעת הנאשם בכל העבירות שייחסה לנายน. המאשימה הפנהה לסרטוני מצלמות האבטחה בבית העסוק, התומכים לשיטתה בגרסת עדי התביעה ובעיקר בעדותו של המתلون. מנגד, טענה ההגנה כי מעשה שהמאשימה ייחסה לנายน עבירה של התנהגות פרועה במקום הציבורי, בוגר לאירוע האישום הראשון, לא היה מקום ליחס לו גם עבירות תקיפה ואיומים. טוען כי המתلون לקח חלק פעיל באירוע האלים ולא אף לשם הגנה עצמית. טוען כי המאשימה ויתרה על עדדים שהיו יכולים לתמוך בגרסת המתلون, ביחס לעבירות האיים, משעה שלא ניתן ללמוד על כך מסרטוני האבטחה. כמו כן טוען כי ככל שיוכרכע כי הנאשם התנהג באופן פרוע במקום הציבורי, הרי שיש ספק באשר לשאלת האם היה תחת השפעת משקאות משלכרים, כך שלכל היותר יש להרשיעו בעבירה לפי סעיף 193(א) לחוק העונשין, שהיא ספציפית ומתחילה לנسبות דנא, תחת "עבירת הסל" לפי סעיף 216(א)(1) לחוק. באשר להפרות צו ההרחקה מטילת, טוען כי הכו נועד כדי לשמור על הסדר הציבורי ולא להגן רק על המתلون וכן יש להרשיעו בעבירה לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין ולא לפי סעיף קטן (ב) לאותו חיקוק. בהתייחס לaiishom השלישי,

הבע הנסגור תמייה על כך שהשופרת לינוי לא אמרה מיד לשוטר מרציאנו כי הנאשם מורחק מהטיילת, אלא רק בשלב מאוחר יותר ולאחר מכן המשטרה התמהמה בחקירת הנאשם בגין איישום זה, כך שקשה לקבוע ממצאים מרשיינים בגיןו.

דין והכרעה

7. במשפט הפלילי, מוטל נטל השכנוע על המאשימה והוא יצאת ידי חובתה כאשר יש בחומר הראיות כדי להוכיח את כל יסודות העבירה במידה שלמעלה מספק סביר. לאחר שהתרשםתי מטענות הצדדים, מריאותיהם, מכלול נסיבות העניין ומאותות האמת שנתגלו במהלך הדיון, שוכנעתني לקבל את גרסת המתلون מהימנה, באופן שנייתן לקבוע ממצאים לחובת הנאשם, ביחס לכל אחת מהטענות שייחסו לו, במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי.

8. העדות המרכזיית שנשמעה מטעם התביעה, היא עדותו של המתلون, אשר מצאתה מהימנה. ניכר היה כי המתلون לא שיש למסור עדות בבית המשפט, אודות האירועים האלים שחווה, והוא הגיע לאולם הדיונים בלבד אבוי שדומה היה כי נוכחות העניקה לו תחושת בטחון במהלך עדותו. ניתן היה להזות בקלות את חשו של המתلون מהנאשם גם במהלך עדותו. קולו רעud, גופו הצנום היה מכונס ו מבטו החתופים עברו הנאשם הסגירו את פחדיו. הנאשם מצדיו היה ער לכך וmdi פעם סיכון דברים ואף הרים קולו לעבר המתلون כדי להטיל עליו אימתו במהלך מסירת עדותו, ולא חдал מכך על אף בקשوت בית המשפט, עד שלבסוף הוציא אל מחוץ לאולם הדיונים.

9. התרשםתי כי המתلون חווה פרץ של התנהלות אלימה, הן פיזית והן מילולית, מצד הנאשם ואחרים שזיהו אותו אינה ידועה, שניצתה בשל סיורבו של המתلون למכוון לנאם אלכוהול (בקוק בירה), בשעת לילה מאוחרת וגם בשל כך שהוא חסר לו שקל. יתרך ואחר היה נגזר שונה ונמנע מעימות אלים בנסיבות דומות, אך המתلون שלא צפה נקיות אלימות נגדו פעל לפי הנחיות מעסיקו ודרש מהנאשם להחזיר את בקוק הבירה למקרה שניצב מחוץ לבית העסק.

התרשמתי שהמתلون לא ביקש לטפל על הנאשם אשמת שווה והוא לא ניסה להסתיר את חלקו במהלך האירוע, לרבות זריקת חפצים מסוכנים, כגון כף של פיצה ("שפכטל") ומלחחים ונטילת סכין לידי.

10. גרסת המתلون, על כל חלקיה, נטמכה בתיעוד מצולם באמצעות האבטחה שהותקנו בבית העסק. אין זה סוד כי לאחרונה מתרכז השימוש בצילמות אבטחה ומעקב, בעיקר בעובי עסק ומקומות הומי אדם. תיעוד מצולם שכזה מסייע לפיענוח אירועי אלימות, לצד אפקט ההרתקה הטמון בו ומאפשר להתרשם מחלוקת של כל הגורמים במהלך האירוע.

צפיה בסרטוני מצלמות האבטחה, שהותקנו בבית העסק, מסירה כל ספק באשר לחלקו של כל אחד מהמעורבים באירוע האלים, מאשר לחולtin את גרסת המתלון ושוללת את גרסת הנאשם (ת/1). הנאשם נצפה בברור כשהוא נכנס לבית העסק, ולפי דוח הczpיה הוא לבש את החולצה שלבש בחיקרתו במשטרה ביום עד האירוע (ת/2). הנאשם והמתלון מחליפים דברים ונצפה בוועט לעבר המתלון. אדם אחר תפס את הנאשם שנצפה עוצה תנואה של זריקת בקבוק לעבר המתלון. בהמשך, הנאשם נכנס שוב לבית העסק ונעמד לצד המתלון. הנאשם הסתכל למעלה ונראה סורק את המקום. לאחר מכן, תפס את המתלון בעורף, אך האחורי הצליח להשתחרר מאחיזתו. הנאשם תפס את המתלון בשנית, והתפתח ביניהם עימות פיזי. הנאשם ניסה למשוך את המתלון לכיוון היציאה מבית העסק. המתלון השתחרר מאחיזתו, רץ לשולחן, תפס סכין לידי, הלך לכיוון הנאשם ודחף אותו. הנאשם לקח בקבוק מהדלתפְּקָה, תקף באמצעותו את המתלון ובעט בו. בחור אחר משך את הנאשם לכיוון היציאה מבית העסק. המתלון הלך אחריהם והניף סכין לעבר הנאשם, שיצא מהמקום ויחד עם אחר השילכו חפצים לעבר המתלון. המתלון אף הוא השליך חפצים לעברם. לאחר מכן, שב הנאשם לבית העסק, זרק עבר המתלון חפצים והיכה אותו בפנים. המתלון נכנס למטבח הפנימי והנreon השלים הלך בעקבותיו. הנאשם יצא וחזר עם דבר מה בידו. הנאשם הכה את המתלון במכת אגרוף בפנים ויצא. המתלון הניח את הסכין על השולחן. אדם אחר נכנס לבית העסק והוביל את הנאשם אל מחוץ לבית העסק.

11. הנה כי כן, לא רק שהתרשםו של המתלון הייתה מהימנה, אלא שמספר בני האבטחה ניתן להיווכח כי הנאשם הוא זה שתקף, פעמיחר פעם, את המתלון, הכה אותו, משך אותו וזרק עליו חפצים. הנאשם הוא זה שיזם את המגע הגוף-גוף ביןיהם, לא אחת, ואילו המתלון התגונן מפני האלימות שהפגין כלפי הנאשם. התרשתי כי המתלון אחז בסכין כנגד הנאשם כדי להרחקו ולגרום לו לצאת מהמקום ולא כדי לפגוע. בעניין זה, אף הנאשם אישר בעדותו כי המתלון אחז בסכין כדי להפיחו (עמ' 34 לפrox). יתר על כן, אודות למספר המצלמות שהותקנו במקום, נראה הנאשם כמו שהסיג גבול לתוך חדר פנימי בבית העסק, בעקבות המתלון, זרק עליו חפצים והכה אותו. לבתח לא ניתן לקבוע כי הנאשם פעל בחסות הגנה עצמאית. הנאשם לא היה בשום שלב במצב של סכנה מוחשית לפגיעה בחיזיו, בחירותו, בגופו, או ברכשו, שלו או של זולתו. הנאשם יצא וחזר מבית העסק, כדי לפגוע במתלון באופן בלתי מיידי, ואף רדף אחריו לחדר פנימי, כך שלא ניתן לומר כי פעל מתוך התגוננות לשם עצירת תקיפה שלא כדין נגדו (ראו: סעיף 34 לחוק העונשין; ע"פ 8133/09, ע"פ 8081/08 **ழורחי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 21.7.2006); ע"פ 8687/04 **חילף נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 12.12.2005)).

12. יתר על כן, עדותו של אלכסי חיזקה את גרסת המתלון, למצער בכל אוטם חלקים לגבים העיד. אצין כי התרשתי שעד זה נסה להרחק עצמו מההתרכשות האלימה שאירעה בזמןו, כך גם במהלך העדות, כמו שאינו מעוניין לקחת חלק בדברים. עם זאת, מעדותו, ניכר היה כי הנאשם נקט באלימות כלפי המתלון וזרק עליהם חפצים, וזאת ממשום שהמתלון דרש ממנו לשלם מחיר עבור בקבוק הבירה. גם חלקו של המתלון בהתרכשות, לרבות החזקת הסכין, כפי עדותו, נתמך בעדותו של אלכסי.

13. חיזוק נוסף לעדותו של המתלון מצאתי בעדותו של שלמה, אשר העיד כי שמע את המתלון צועק בהיסטריה שתקפו אותו ושברו לו דבר מה על הראש, בעוד שאותה הנאשם שמע אומר למתלון שהוא "ערבי מסריך" ואימם להכוותו. אמנם, דבריו העד ביחס לאמירת המתלון הינה עדות מפי השמועה, אך צוו שעונה על החריגים

שנקבעו בסעיפים 9 ו-10 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן: "פקודת הראיות"), כך שניתן לקבללה כרואה לאמתות התוכן, ולא רק לעצם אמרית הדברים.

ודוק, סעיף 9 לפקודת הראיות, שכותרתתו: "אמרת עד בעת ביצוע עבירה", מחייב כי מוסר האמרה (בעניינו המתלונן) יהיה עד במשפט. לעומת זאת, סעיף 10 לפקודת הראיות אינו מחייב כי מוסר האמרה יהיה עד במשפט והסעיף חל בשני המקרים, בין אם העד העיד במשפט ובין אם לא (יעקב קדמי **על הראיות**, חלק שני, תש"ע-2009, עמ' 616-621). סעיף 9 לפקודת הראיות מונה שלושה תנאים לתחולתו: תנאי העיתוי שימושעו שהאמרה נאמרה בשעת העבירה או בסמוך לכך; תנאי התוכן שימושעו שהאמרה נוגעת במישרין לעובדה השיכת עבריה; תנאי זהות משמעו שאומר האמרה הוא עד במשפט.

במקרה דנא, עדותם של שלמה, באשר לדברים ששמע מפי המתלונן, עומדת בתנאיו של סעיף 9 לפקודת הראיות כפי שפורטו לעיל, הייתה והגיעה למקום בעיצומו של האירוע ואף מסר ששמע באוזניו את הנאשם מאיים להכות את המתלונן.

סעיף 10 לפקודת הראיות, שכותרתתו: "אמרה של קרבן אלימות", מבוסס על ההנחה כי העד אינו משקר בהשמעו אמרה, על אף, המתיחסת למעשה האלים שבוצע לפני זה עתה. מצבו של קרבן האלים מהווע ערובה נסיבית לאמתות דבריו בהתקנים יתר התנאים המפורטים בסעיף 10 לפקודה. ההנחה, שמקורה בנסיבות החיים, היא כי כאשר אדם נתון בסכנת חיים בשל מעשה אלימות שנעשה בו, דעתו אינה נתונה להעליל על מי שלא עשה לו דבר, אלא מבקש הוא לספר את האמת ולגלות מי פגע בו. נוסף לכך, יש עניין לציבור לשמור על כל שריד הוכחה, כאשר לאור הנסיבות אין מקום לחשוד שהם כזבים (ע"פ 3737 **חיר נ' מדינת ישראל**, פ"ד מו(3), 272, 276 (1992); ע"פ 7832 **יעקובוב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(2), 534, 534 (2002); ע"פ 691/92 **אהרון נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(3), 679, 679 (1996)).

תנאיו של סעיף 10(1) לפקודת הראיות, הקובל כי האמרה "... נאמרה בשעת מעשה האלים, או בסמוך לאחריו, או לאחר שהותה לו ההזדמנות הראשונה להთאונן עליו" וגם תנאיו של סעיף 10(2) לפקודה, הקובל כי האמרה "... נוגעת למעשה האלים לפי סדר האירועים עד כדי היותה חוליה בשלשלת הנסיבות הקשורות במישרין לביצוע העבירה" מתקיים לגבי עדותם של שלמה, היה ואמרית המתלונן נאמרה בשעת מעשה האלים או בסמוך לאחריו ולאחר שהוא שהיתה למצלון ההזדמנות הראשונה להתلون על כך.

14. מכל המקבץ, אני קובל כי גרסת המתלונן בכל הנוגע להתרחשויות האלים, נשוא האישום הראשוני, היא נכון ומהינה. על בסיס האמור, מצאתי כי הוכחו כל היסודות הנדרשים בעבירות שיוחסו לנאשם, ברף ההוכחה הנדרש בפליליים.

15. עבירת **"תקיפה סתם"** נוסחה בסעיף 379 לחוק העונשין, באופן הבא: "**התקוף שלא כדין את חברו, דין - מאסר שנתיים**, והוא אם לא נקבע בחוק זה עונש אחר לעבירה זו מחמת נסיבותה".

סעיף 378 לחוק העונשין מגדיר "תקיפה", כר: "המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפיעל על גופו כוח בדרן אחרת, במישרין או בעקיפין, ללא הסכמתו או בהסכמה שהושגה בתרמיות - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותו במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות".

מדובר בעבירה התנהגותית, שאינה דורשת גרימת תוצאה, ונועדה להגן מפני פגיעה בגופו של אדם ובאותונומיה שלו על גופו.

היסוד העובדתי בעבירה זו מורכב מהמעשה ומהנסיבות של תקיפה, כהגדרתה בסעיף 378, ומהנסיבות "שלא כדין". התקיפה עצמה הינה גרימת מגע פיזי בגופו של אחר ללא הסכמתו. כמשמעותו במשמעות הפעלת כוח שאינו הcéה, נגעה או דחיפה, צריך שתהיה זו במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות. הגדרת התקיפה היא רחבה וכוללת נגעה, דחיפה או הפעלת כוח בדרך אחרת (ראו: י. קדמי בספרו **על הדין בפליליים**, חלק שלישי, מהדורה מעודכנת, תשס"ז-2006, עמ' 1513).

הרכיב הניסובי "את חברו" פירושו "כל אדם". הרכיב הניסובי "שלא כדין" משקף העדר הצדק להתנהגות האסורה (ראו: ע"פ 5224/97 **מדינת ישראל נ' רחל שדה אור**, פ"ד נב(3) 374; ע"פ 3779/94 **חמדני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(1) 408).

היסוד הנפשי - ככל עבירה התנהגותית של מחשבה פלילתית, כהגדרתה בסעיף 20(א) לחוק, היסוד הנפשי הנדרש לקיומה הינו מודעות לטיב המעשה ולקיום הנسبות. על המודעות להיות קיימת בעת עשיית המעשה (ראו: י. קדמי, בעמ' 1520, 1516; ע"פ 172/88 **מרדיי וענונו נ' מדינת ישראל**, פ"ד מד(3) 266; ע"פ 3158/00 **אחד מגידיש נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(5) 80). מדובר אם כן בחזקה עובדתית, שאינה מוחלטת, ומוסקת מן הנسبות הקונקרטיות, וכך להפריכה כי הנאשם יעורר ספק סביר (ע"פ 10/2008 **אלמוג בוחבוט נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 1.10.2011); ע"פ 9815/07 **אליהו רון נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 26.11.2008)).

על בסיס האמור, שוכנעתי כי המכות שהפליא הנאשם בגופו של המתלון, תפיסתו בעורפו, משיכת חולצתו, דחיפותיו וניסיון הוצאתו אל מחוץ לבית העסק - כל אחד ממעשים אלה,DOI הצבירותם, מהווים מעשי תקיפה, העונים על ההגדרה שבסעיף 378 לחוק העונשין. מדובר בתקיפה ללא כל הצדק ולא לשם הגנה עצמית. יתר על כן, מכלול הנسبות שוכנעתי כי הנאשם היה מודע, למשמעות התנהגותו מבחינות טيبة הפיזי, קיום נסיבותיה ואפשרות גרימת התוצאות הטבעיות העשויות לצמוח ממנה. בעניין זה, אצ"ן כי לא במקרה, עם כניסה הנאשם לבית העסק כדי לתקן את המתלון, הוא נצפה בסרotonin כשהוא מביט אל על, כדי שיחיפש את מיקומו של מצלמות האבטחה. הדברים אף קיבלו חיזוק בעדות המתלון, לפיו הנאשם אמר לו: "**בוא צא החוצה נראה אם אתה גבר ... תצא איפה שאין מצלמות**" (עמ' 5 ו-10 לפרט). כמו כן, במהלך העימות שנערך בין הנאשם לבין המתלון, ב-25.07.2013, מסר המתלון כי לאחר שהנאשם שמע שהוא התקשר למשטרה, הוא נכנס לבית העסק ורצה לחת את המצלמות (**ת/5**). בנוסף לכך, בחקירהו במשטרה ביום 25.7.2013 (**ת/6**), נשאל הנאשם האם הוא יודע שיש בבית העסק מצלמות, השיב: "**בטח שאין יודע שיש מצלמות**".

16. עבירת **האיומים** מצויה בסעיף 192 לחוק העונשין, הקובע: "**המאימים על אדם בכל דרך שהוא בפגיעה**"
עמוד 10

שלא דין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוננה להפחיד את האדם או להקניתו, דיןנו - מאסר שלוש שנים.

עבירה האiomים הנה עבירה של פגיעה בשלום הפרט והציבור בדרך של עשיית דין עצמית, המוצאת ביטוי בהטלת אימה על הפרט, לשם פגעה בביטחונו, חירותו, שלמות גופו, בריאותו, קניינו ועוד.

היסוד העובדתי בעבירות aiomim הינו "aiomim עצמו". משנעשה aiomim "בכל דרך שהיא" והוא aiomim בפגיעה, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב של האדם או בפרנסתו, נתמלו דרישות יסוד זה. משמעות המונח "aiomim" היא בפוטנציאלי הטמון בו להטיל מורה, פחד או אימה מפני רעה צפואה, שיש בה כדי לפגוע באחד הערכים המוגנים המפורטים בסעיף האמור. על aiomim לכלול אלמנט של "פגיעה", בין אם יש בה כדי לגרום נזק מוחשי ובין שהוא נותרת עריטילאית, "שלא דין" כלומר ללא הצדקה מכוכה של הגנה מהותית הקבועה בחוק. נדרש כי aiomim יהיה "רצני וממשי", כאשר המבחן הינו מבוקש אובייקטיבידי אם הוכח כי aiomim מטייל מורה על "האדם הסביר". הינו, האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופהña aiomim. ודוקן, אין דרישת רכיב תוכאתה, הינו אין נדרש התמסחות או התגשותם של aiomim; אין נדרש התקיימות של נזק כלשהו למואים ואין נדרש כי המואים אכן יחוש מואים או יחש פחד כדי לקיים את דרישת היסוד העובדתי (ראו: ע"פ 88/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 373; יעקב קדמי, **על הדין בפלילים**, חלק רביעי, תשס"ו-2006, עמ' 2123; גבריאל הלוי, **תורת דין העונשין**, כרך ד', עמ' 442).

בביקורת היפשי, נדרש מודעות לרכיב העובדתי והnsicity ודרישה מפורשת של כוונה מיוחדת "להפחיד את האדם או להקניתו". מדובר בעבירה התנהגותית, כך שמשמעותה של הכוונה הינה המטרה. המבצע את העבירה פועל מתוך שאיפה להשגת היעד שהסעיף נועד למגוון מימושו. הכוונה מאופיינית ברכzon "להפחיד" (להטיל אימה, לטעת פחד מפני תוכאה רעה) או "להקנית" (להרגיע או להכעיס) ונדרשת מודעות ברמה גבוהה של הסתרות כי עד זה ית�性ש.

בנסיבות שלפני שוכנעתי כי יש להרשיע את הנאשם בעבירת aiomim בשל אמירותו כלפי המתلون, עליהן העיד, מבלי שננטה: "**בוא צא החוצה נראה אם אתה גבר;**" "**אתה ערבי ואני לא רוצה שתתברר פה יותר זהה היום האחרון שלך בטילת,** אם תישאר פה עוד يوم אחד אתה תموت ואני מחליט פה, לא אתה ולא בעל הבית שלך"; "**אם תתקשר למשטרת אתה תמות.**" יש לציין כי גם השוטר שלמה שמע את הנאשם מאיים על המתلون שהוא יתן לו מכות. למעשה, הנאשם הוציא אל הפועל חלק מאיזומי גולש לאלימות פיזית כלפי הנאשם שכלו מכות בגופו.ברי לכל כי האמירות עליהן העיד המתلون הן דברי איום במרום חומרתן, לפגיעה בשלמות גופו, חייו ופרנסתו. מכלול הנסיבות שוכנעתי כי הנאשם התקoon להפחיד ולהקנית את הנאשם, וניצל את חולשתו של המתلون בגין מיעוטים, ששימש כעובד חדש בבית העסק, באופן מכוער, אלים ורואי לכל גינוי.

17. איסור של התנהגות פרועה במקום ציבורי, קבוע בסעיף 216(א)(1) לחוק העונשין, בזו הלשון: "העשה אחת מלאה, דיןנו - מאסר שש שנים: (1) מתנהג באופן פרוע או מגונה במקום ציבורי ...".

מדובר בעבירה התנהגותית, שמטרה למנווע התנהגות פרועה או גסה במקום ציבורי, הגדרתנו בסעיף 34 כדין העונשין, העוללה לעורר רגשי בחילה והתרממות מצד הציבור, אך אין נדרש התקיימות של פגעה

בפועל בשלום הציבור או בסדר הציבורי. האיסור הקבוע הינו איסור "עצמאי" ואין צורך שההתנהגות האסורה תהא מנועה על פי כל הוראה בדיון.

היסוד העובדתי הנדרש הינו מעשה או מחדל, במובנו הרחב, כך שהוא יכול לבוא לידי ביטוי הן בהתנהגות שבגוף והן בדברו, או כל דרך אחרת. על ההתנהגות העברינית לעורר דחיה בשל מידת ניכרתה של גסות ופגיעה באחר או בערך חשוב, כגון הפרת הסדר והשלום במקום ציבורי, ולא די בהעדר נימוסים ובהעדר תרבות ומסורת כדי להקים את היסוד העובדתי לעבירה [ע"פ (מח' ח') 2813/02 **חאלד מוחמד נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 17.2.2003)].

ו. קדמי ציין בספרו **על הדין בפליליים**, חלק רביעי, בעמ' 2241, כי מבחן "פסולתה" של ההתנהגות - כאמור: אם היא "פרועה" או "מגונה" - הוא מבחן אובייקטיבי של אדם סביר; ואין נפקא מינה, אם אותה ההתנהגות גרמה בפועל ל"תוצאות" המשמשות להאמת מידת ההקשר זה.

היסוד הנפשי הנדרש לעבירה זו יבוא על סיפוקו ב"מודעות" כלפי "טיב המעשה" - ההתנהגות ו"התק"מות הנטיות" - מאפייני ההתנהגות והתרחשותה במקום ציבורי, ואין דרישת "כוונה".

בנסיבות שלפני מצאתי כי הנאשם התנהג בפרעות במקום ציבורי בכך שהשליך חפצים לעבר הנאשם, גרם לנזקים לבית העסק, והפר את הסדר והשלום בבית העסק, כשהליך מעשיו אלה בוצעו מחוץ לבית העסק, בשטח הטילת באילת, שהוא מקום ציבורי. כאמור לעיל, הנאשם היה מודע להתנהגותיו האסורה וניסה לחמק מצלמות האבטחה.

בנסיבות אלה לא מצאתי לקבל את טענת ההגנה, לפיו היה מקום מלכתחילה לייחס עבירות שכנות לפיקודו (סעיף 193(א) לחוק העונשין), תחת עבירות ההתנהגות פרועה במקום ציבורי. זאת ממשם, שלא שוכנעתי כי מעשיו של הנאשם הינם תולדה של שתית משקאות משכרים. מידת ההשפעה של הכלול בדם היא אינדיידואלית. ככלל, לא די בשתיית האלכוהול כדי לבסס את הקביעה כי האדם "שיכור". המסקנה כי אדם היה "שיכור", תושתת על מספר פרמטרים, ביניהם: כמות האלכוהול שצרך באופן יחסי למידותיו ונטיותיו, יכולתו לשמר על יציבות תנעטו, העדר שליטה על ההתנהגות במעשה או מחדל, בחינת תפקודו בנסיבות המקלה ועוד. אמן, המתلون סבר שה הנאשם היה "מסטול", אך מעדותו עליה כי לא ראה את הנאשם שותה אלכוהול, אלא הוא סבר כך משום שביקש לרכוש אלכוהול בשעת לילה מאוחרת, ובמהשך עדותו מסר שהנפטר אמר לו שהוא כלל לא שתה אלכוהול באותו הערב (עמ' 5 ו-10 לפrox). ממארג הראיות שנפרש לפני עולה כי הנאשם היה מודע היטב למעשיו והוא ער להימצאותן (עמ' 5 ו-10 לפrox). מנתג הראיות נקבעה לפניהם עולה כי הנאשם היה מודע היטב למעשיו והיה ער להימצאותן של מצלמות במקום. הנאשם שלט היטב במעשהיו, ולא בכדי ביקש למשוך, לא אחת, את הנאשם אל מחוץ לבית העסק, אל מקום שאינו מצולם. הנאשם ניסה להתגרות בנפטר כדי לצאת אל מחוץ לבית העסק, היכן שאין מצלמות. ההתנהלות זו מלמדת על שליטה במעשה ותכוון היכיזה לחמק מתיעוד מעשיו. יתר על כן, מנסיבות אירעויות האישום השני, עליהן העיד המתلون ולא נסתור, עולה כי הנאשם אמר לחברו, עת שב לפקוד את בית העסק לאחר מספר ימים, כי הם "יתחשבנו" עם המתلون מחוץ לשעות העבודה. נראה אם כן כי הנאשם זכר היבט את פרטי האירוע וסביר שעליו לבוא בחשבון עם המתلون. מכל האמור, שוכנעתי כי הנאשם לא פעל תחת השפעת חומר אלכוהולי, לא היה נתון במצב של שכנות ועל כן בצדק לא יוכסה לנפטר לשכנות, תחת עבירה של ההתנהגות פרועה במקום ציבורי.

18. יצוין כי סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 מתייר הרשות נאשם בשל כל אחת מהעבירות הנובעות מביצוע מסכת עובדיות אחת. אולם, נקבע בפסקה כי אין זה מן הראוי להרבות בעבירות בשל פרשה אחת ובמיוחד ראוי להימנע מליחס שורה של עבירות "חופפות" בשל אותה פרשה. ברם, במקרים שלפני, שוכנעת כי אין חפיפה של ממש בין מעשי העבירות שכן הנאשם איים, תקף והתרגע במקום ציבורי, במהלך אירוע אחד. لكن יש מקום להרשיעו בכל העבירות שייחסו, כאשר מכלול הדברים יבוא בחשבון, לכואן ולכואן, בגזירת הדין.

19. בנוסף, ייחסו לנאים 3 מקרים שונים של הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם, לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין, הקובע: "**המפר הוראה מהוראות צו שניtin מאת בית משפט לשם הגנה על חייו, גופו או שלומו של אדם אחר מפני המפר, דינו - מאסר ארבע שנים.**"

תכלית איסור הפרת הוראה חוקית היא להעניש על הפרותם של צוים הניטנים מאת בית המשפט או מאת רשות מוסמכת, בהתאם למקרים בהם לא ניתן לכפות את ביצוע הצוים או להטיל עונש בשל אי ביצועם על פי הוראת חוק אחרת.

היסוד העובדתי מתמצא בהפרת הוראה שניתנה כשרה מאת בית משפט, על ידי מי שבעניינו ניתן הצוו, או אדם "זר" שהbia במאידך, ביודעין להפרת הצוו על ידי מי שמחזיב על פיו. "הוראה" פירושה כל הוראה "תעשה" ו"אל תעשה". הוראה ניתנה כשרה, כל עוד היא לא בוטלה וזאת בכפוף לכך שאין מדובר בהוראה שניתנה ללא סמכות והיא בטלה מעיקלה. סעיף 287(ב) לחוק מהווה עבירה ספציפית של הפרת צו הנועד להגנת חייו, גופו או שלומו של צד שלישי מפני המפר, וכן גורר ענישה מרבית גבוהה יותר בגין לעבירה לפי סעיף 287(א) לחוק שהינה עבירה כללית של אי צוות לצו. דרישת היסוד העובדתי אינה כוללת רכיב תוכאתו, ולא נדרש פגעה בפועל בלבד שלישי או בצויר.

בבחינת היסוד הנפשי מדובר בעבירה התנהגוית, המוציאה אותה מתחולת סעיף 20(א) הדורשת תוצאה מסוימת. בהעדר דרישת של "כוונה", באה דרישת היסוד הנפשי לסייעקה בקיומה של מודעות כלפי טיב המעשה והתקיימונות של הנסיבות.

לאחר שבחןתי את נסיבות הוצאה צו ההרחקה, אשר הוצאה על ידי כב' השופט שטרית במ"י 38733-07-13, ביום 19.7.2013, עולה בברור כי תכליתו להרחק את הנאשם מאזור הטילת באילת לשם הגנה על חייו, גופו או שלומו של המתלוון.

כאמור, בمعנה לכתב האישום, הודה הנאשם כי הפר את ההוראה החוקית בשתי הנסיבות שונות: האחת, ביום 19.7.2013 בשעה 04:15, נשוא האישום השני. בהודעתו הנאשם במשפטה מיום 25.7.2013 (ת/6), הוא אישר כי ביום 24.7.2013 בשעה 05:00 הגיע לבית העסק, קנה פיצה ועזב את המקום. הנאשם הביע צער על המעשה. עדותו בבית המשפט שב הנאשם אישר כי הפר את ההוראה החוקית ביום 24.7.2013 (עמ' 32 לפרט).

השנייה, ביום 24.7.2013 בשעה 19:05, עת הגיע הנאשם לטילת כדי להביא ציוד ומוצרים לבסתה שלו. בהודעתו

במשטרה ביום 24.7.2013 (**ת/9**), אישר הנאשם כי הגיע לטיעלת, על אף שהוא מודע לכך ההרחקה נגדו, ומסר כי הגיע למקום רק כדי להביא סchorah לעבוד שלו בבסטה. הנאשם הביע צער על המעשה. בעדותו בבית המשפט הוסיף הנאשם: "**זה هي חוסר מחשבה כי היה לי חוסר בדברים בבסטה. זה היה טעות ועל טעויות משלמים**" (עמ' 35 לפורת').

הנה כי כן, המחלוקת בין הצדדים נסובה על הפרה נוספת ההוראה החוקית מצד הנאשם, המייחסת לו ביום 22.7.2013 בסמוך לשעה 23:00. בעניין זה נשמעה עדותו של השוטר מרציאנו, אשר לא נסתירה ומצאתה מהימנה. מרציאנו העיד כי ביום 22.7.2013 בשעה 23:10, הגיע עם השוטרת לינו, לטיעלת באילת, בעקבות דיווח שהתקבל אודותILD שנעלום בטיעלת. הדיווח התקבל מאילן, והנائب אישר בבית המשפט כי מדובר באילן (עמ' 19 לפורת'). מרציאנו מסר כי ראה את אילן ליד דוכן גלידות, ואת הנאשם, אשר היה מוכר לו מאירועים קודמים, עומד ליד עמדת פופקורן במקומו. הנאשם בירך אותו לשלוום ושאל לשלוומו. כשהתרחקו מהמקום, השוטרת לינו עכונה אותו כי ליטיב ידיעתה הנאשם מורהק מהטיילת לפי צו בית משפט, וכן שב על עקבותיו אף הנאשם הספיק לעזוב. לדברי מרציאנו, בשובו לתחנת המשטרה, כעבור כ-20 דקות, רשם מזכיר על המפגש עם הנאשם.

יתר על כן, ولو למללה מהצורך, ניתן כי הנאשם נשאל במשטרה ביום 18.9.2013 (**ת/8**) על המפגש עם השוטרים. הנאשם הבהיר והוסיף: "از למה הם לא עצרו אותי, זה משטרת זה נראה לך הגיוני, ואני רוצה להגיד לך עוד משהו זה נראה לך עכשו הגיוני שני שוטרים ילכו לחפש הילד, יראו שוד ויגידו לא אנחנו לנו לאירוע אחר אז לא עשה כלום לגבי אירוע השוד". סבורני כי בדברים אלה יש כדי חזוק לעדות השוטר מרציאנו, שכן במהלך חקירת הנאשם לא נזכר דבר בעניין חיפושILD שאבד, ועל אף זאת הנאשם העלה זאת מיזמתו, דבר המלמד כי נכון במקום, בעת אירועו הילד האבוד.

שוכנעתי אם כן מעדותו של השוטר מרציאנו, כי הוא ראה את הנאשם בטיעלת ביום 22.7.2015. מרציאנו העיד כי הנאשם מוכר לו היטב וזכיר את פרטי האירוע לאור מזכיר שמילא מספר דקודות לאחר מכן. יתר על כן, מקום המפגש סמוך לאיבו בבסטה שבטיילת, עולה בקנה אחד עם הפרה אחרת של ההוראה החוקית, מצד הנאשם, בה הודה.

סוף דבר

20. אני מרשע את הנאשם בעבירות של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין; איהםים לפי סעיף 192 לחוק העונשין; התנהגות פרועה במקום ציבורי, לפי סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין ו-3 עבירות של הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם, לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ו' חשוון תשע"ו, 19 אוקטובר 2015, במעמד הצדדים.